

грижи сега, не може да цѣни своитѣ живи дѣйци, както трѣбва. Сждбата бѣ изплѣла търненъ вѣнецъ и съ него увѣнча гроба на поета — дѣецъ, ала признателното потомство ще му сплѣте вѣнци отъ „незабравки“, а на надгробния му камѣкъ, ще надпише слѣднитѣ собствени думи на поета-покойникъ, които най-добрѣ рисуватъ неговата безгранично любяща душа:

I.

„О, нека ме прѣслѣдвѣ сждбата,
Бѣдитѣ нека растнатъ всѣки день,
Некъ вчерашнѣй приятель, съ страхъ въ душата
Наведенъ да минава покрай менѣ.

Неща да клюмна дордѣ менѣ въ душа а
На сладка вѣра огънятъ гори
Че правда въ родний край и свободата свята
Пакъ ще огрѣятъ съ топли си зари.

Кой знай кждѣ ще свърша днитѣ;
Ще умра може би въ чужбина азъ,
Но вѣрата, що сгрѣва ми гърдитѣ,

Не ще угасне до послѣдний часъ;
На смъртний одѣръ ще я викамъ съ гласъ,
И тя ще ми склопи очитѣ . . .

II.

Обичамъ те, обичамъ те, родино мила,
За всички мечти, отъ кои съмъ се плѣнилъ,
За всички радости, кои си ми дарила,
За всички горести, кои съмъ съ тебъ дѣлилъ.

Обичамъ те, обичамъ те, родино мила,
За хубоститѣ дивни, кои щедрий Богъ
Обсипалъ е възъ тебъ, за страшнитѣ патила,
Кои пътъ вѣка бѣха твоя дѣлъ жестокъ.

Обичамъ те, обичамъ те, родина свята,
За тѣзъ, кои съня си вѣчний въ тебе спятъ,
Съсъ силата неудържима, съ чистотата

На сълзитѣ, що отъ очитѣ ми текатъ,
Съ горещий поривъ, който носи ми душата,
Къмъ гробоветѣ скъпи, кои въ тебъ стѣргатъ.

III.

Кога отъ своето уединене
Съгледамъ всрѣдъ обширното море,
Подъ блѣсъка чуденъ на лъчи засмѣни,
Корабъ вълнитѣ бързо да поре.

Съсъ сълзи благославямъ на очитѣ
Онѣзъ, които носи въ тайственъ пжтъ.
Кой знае на колцина тамъ гърдитѣ,
Катъ менѣ, за милий родний край тжатъ

Каква струя отъ радостъ тѣмъ въ сърдцата
Сега отъ необятний ширъ се лѣй!
О, дайте ми родината ми свята!

Умразата несносно ми тегнѣй;
Не мѣстъ, не злоба иска менѣ душата:
Зѣ сладки сълзи, за любовъ жаднѣй“.

Стихотворение на сбирката „Цариградски сонети“.

Къмъ краткитѣ биографични бѣлѣжки, които дадохме за Константина Величкова, мислимъ не ще бжде излишно да прибавимъ нѣкои лични спомени, които иматъ прѣка връзка съ списанието ни. Константинъ Величковъ бѣ, както е извѣстно на всички ни, единъ отъ най-голѣмитѣ пропагандатори у насъ на изящнитѣ изкуства. Неговата вѣра въ прѣголѣмата полза отъ послѣднитѣ за културния и умственъ напрѣдѣкъ на народитѣ достигаше до екзалтация.

„Картината галерия за дѣца и юноши“, която си е задава за цѣль да вселява още отъ най-ранна възраст у нашитѣ дѣца и юноши любовъ къмъ истинско художественитѣ творения на живописѣта, го докарваше въ възторгъ и той не знаеше какъ да ни изкаже своята радостъ и похвала, че сме се нагърбили съ едно дѣло, което тѣй сходя съ неговитѣ стрѣмежи. Прѣди да отпжтува за Гренобль, прѣзъ послѣднѣното си прѣбывание въ София, Величковъ често спохождаше редакцията ни и ние прѣкарвахме съ него въ приятни бесѣди за бъдаща дѣйностъ сѣ въ сжщата посока за прѣдприемането на едно иллюстрирано списание за по-широкъ кръгъ читатели, въ което покойникътъ желаше да земе голѣмо участие съ свои готови вече ръкописи. Бѣдниятъ, не можеше и да помисли, че тежката болестъ тѣй скоро ще прѣкрати завѣтнитѣ му мечти! Освѣнъ бесѣдитѣ, добриятъ и сърдеченъ Величковъ ни остави единъ милъ споменъ, който ще ни служи като утѣха при голѣмитѣ трудности, които срѣщаме въ прѣдприетото отъ насъ дѣло. Тоя споменъ е единъ надписъ, написанъ съ ръката на покойника върху първата страница на единъ екземпляръ отъ „Адъ“, който ни бѣ изпратилъ не много дни прѣди заминаването си. Далечъ сме отъ мисълта, че сме заслужили хвалата, която по-